

Mattheus 26:37-38

“En met Zich nemende Petrus en de twee zonen van Zebedeus begon Hij droevig en zeer beangst te worden. Toen zeide Hij tot hen: ‘Mijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe; blijft hier en waakt met Mij’”

1 verschrikking 2 verlossing 3 vertroosting

Gemeente,

Ben je wel eens bang?

De meeste van jullie, zeker de jongens, zullen zeggen: ‘Nee’. Nee hoor, ik ben niet bang. Nergens voor. Want dat laat je niet graag weten als je dat wel eens bent. Je hebt een beetje een gevoel: dat hoort niet bij jongens, en bij grote mensen. Als je echt sterk bent, ben je niet bang. Wie echt man is, is niet bang.

Wonderlijk wat we dan van de Heere Jezus lezen. Dat Hij begon, niet alleen bedroefd, maar ook zeer beangst te worden. En laat dat nu juist teken en bewijs zijn dat Hij echt Man, echt Mens is. Zo echt, dat Hij bang kon worden.

Bang, waarvoor? Nou, denkt iemand, ik begrijp dat wel, morgen zal Hij sterven. Hij is bang voor de dood die nu vlakbij is. Hij zal vannacht gevangen genomen worden en morgenochtend vorgeleid en morgenmiddag gekruisigd worden en sterven. Morgen. En dan overvalt de angst Hem. Misschien herkent iemand dat wel: je zou maar te horen krijgen dat je maar 24 uur meer te leven hebt. Of dat je nog maanden hebt, of hooguit een paar jaar. Dan golft er wat over je heen en gaat er wat door je heen.

En toch is daar voor de Heere Jezus niet alles mee gezegd. Want is het niet zo dat er juist mensen zijn geweest die de dood wel moedig tegemoet gingen? Van Socrates is bekend dat hij heel kalm de gifbeker leegdrank toen hij ter dood veroordeeld was. En er zijn veel verhalen van Indianen die zich hebben laten martelen en zonder spoor van angst alles doorstonden. Moedig en dapper. En die 21 Lybische christenen, Kopten, die zaten heel rustig op de grond te wachten tot het zwaard van een IS soldaat hen zou onthoofden. De rust zelve. En Jezus dan zo angstig? Is Hij dan minder moedig, minder dapper dan die andere mensen?

1 verschrikking

Nee, maar er is dan ook niet alles mee gezegd. Dat Jezus de dood tegemoet gaat. Want Hij gaat de dood tegemoet en Hij draagt de last van de zonde der wereld. Het gewicht van de zonde ligt op Zijn ziel. Alle zonden van één mens denk je eens in, en dan van alle mensen die ooit

geleefd hebben. Daar drukt een toorn van God op, niet te zeggen, niet uit te spreken. Als je beseft dan één zonde de eeuwige straf verdiend, de hel, hoeveel keer de eeuwige straf draagt Hij dan niet aan toorn Gods? En daarbij zal Zijn God Hem verlaten. Hem alle hulp en steun en nabijheid ontzeggen. Alleen laten. De hemel sluiten, Zijn mond dichthouden, Zijn hart sluiten. En dat gaat Jezus tegemoet. De komende 24 uur. Dat gaat Hij tegemoet als Borg van Zijn Kerk, als Middelaar voor allen die Hem van Zijn Vader gegeven zijn. Als Plaatsvervanger van alle gekenden van de Vader. Hij gaat een tunnel tegemoet, een brandende tunnel van Gods toorn eindeloos lang.

En Jezus is voluit mens. Zo voluit, echt Mens, dat Hij, hoe staat het er? Zeer beangst word. Dat geeft aan: uiteengescheurd van angst. Angst is als een granaat in zijn binnenste en explodeert daar en scheurt Hem ahw uiteen. Ik moet de hel door. En bedroefd, zeer bedroefd. Letterlijk staat er: rondom bedroefd, omsingeld door droefheid. Droefheid omsingelt Hem, hij kan er niet aan ontsnappen, overal is het. Vooral die droefheid, dat heimwee naar God. dat Hij God moet gaan missen. Hem niet meer ervaren zal. En Marcus zegt nog dat Hij ontzet is, verbijsterd, geschokt. Overvallen en ontredderd. Probeer je in te denken hoe Jezus Zich gevoeld heeft. Toen Hij de hel tegemoet ging. Hij valt op de grond, en bidt en smeekt. Hij dienst terug voor die brandende tunnel. Dat is niet zondig, dat is echt menselijk.

Weet u waar je van huivert? Van mensen die ook de hel tegemoet gaan en totaal niet bang zijn en niet op de grond vallen en smeken? Maar die gewoon ernaartoe leven alsof er niks aan de hand is. Ben jij zo iemand? Bent u zo iemand? Vreselijk! Ik kan niet zeggen hoe verschrikkelijk dat is. Als je onbekeerd bent. Buiten de verzoening met Christus staat. Ga je ook naar die brandende tunnel toe. En je zou gewoon doorleven alsof er niks aan de hand is. O, al die mensen die rustig sterven. Totaal niet bang zijn. Kalm inslapen, maar onbekeerd. Wat een vreselijk ontwaken! In de eeuwigheid van Gods toorn.

Of: bent u ontwaakt? Ben jij ontwaakt? Ontwaakt en je ging zien: hier ben ik naar op weg. Hier ga ik heen. Ooit in je leven gebeurde dat. Weet u ervan? En je , ja je werd beangst. Ik moet voor God verschijnen, maar ik kan niet. En je werd verbijsterd en ontzet: dat kan niet, dat kan ik niet. En je werd bedroefd, bedroefd naar God. Naar vrede met God. O als het nou maar goed was tussen God en mij. Als de schuld maar weg was, de toorn over. Want hoe zal ik ooit verschijnen voor God?

En daar kruist Jezus je pad. Daar kruist Jezus je pad. Hier is Hij. Daar waar je bent. Bedroefd, beangst, ontzet. En Hij legt Zijn hand op je schouder en zegt: Ik ga verder, Ik ga deze weg verder uit. Naar de strafplaats, naar de toorn Gods, naar de eeuwige straf. Ik ga verder. Ga

jij dan terug. Dan mag jij terug. Terug naar een verzoend God, terug naar een Vader hart, terug naar een Vaderhuis. Ik ga van Gethsemané naar Golgotha en u van Gethsemané naar Jeruzalem. En op de terugweg geef Ik brood en wijn op gezette tijden. Om u te verzegelen: Ik voor u. Ik ben voor u verdergegaan. Om u te verzegelen: Ik voed u. Ik zorg dat u er komt, dat u Jeruzalem halen zult. Om u te verzegelen: daar zal Ik dit nieuw met houden in de hemelse heerlijkheid.

Dan zien we: aan het Heilig Avondmaal gaat deze ontmoeting met Jezus vooraf. Avondmaalgangers hebben Jezus ontmoet. Die het in het dood'lijks tijdsgewricht je ziel heeft gered en je tranen gedroogd. Zonder ontmoeting met Jezus kan er van avondmaalsgang geen sprake zijn. Zondaren die Jezus heeft ontmoet in Gethsemané, die ontvangen brood en wijn onderweg naar huis. En dan zegt het me zoveel dat Jezus bedroefd, beangst was. Dat Hij toch wilde verdergaan. Tegen Zijn terugdeinzend vlees en bloed in. Liefde, liefde. Zijn liefde voor de wil van Zijn Vader mij was groter dan Zijn angst voor die tunnel van vuur. Zijn liefde voor mij was groter dan Zijn angst voor die tunnel. Nog groter. Als Hij onmenselijk, puur als God alleen zonder enige emotie die tunnel ingegaan was, had ik niet zo beseft hoe lief Hij mij gehad heeft dan nu, nu Hij zo beangst, bedroefd is geweest en toch is verdergegaan voor mij. Angst dreef Zijn vlees en bloed terug, maar liefde, liefde dreef Hem voort. Liefde bij brood en beker geschonken en geproefd.

2 verlossing

Nog uit iets blijkt dat Jezus echt Mens is geweest. Want Hij vraagt Zijn drie discipelen, Petrus, Jacobus en Johannes om vlak bij Hem te blijven en met Hem te waken. Jezus zal nog wel een klein stukje verder gaan, maar Hij wil dan toch en vraagt dat deze discipelen niet terug zullen lopen naar de andere 8, maar in Zijn buurt blijven en met Hem waken. Wee zoiets echt menselijks.

Kijk, er is een tijd in je leven dat je zegt: nee, hoor dat hoeft niet. Ik durf heus wel alleen. Dan heb je weer zoiets van: dat is kinderachtig, als mijn moeder of mijn vader met me meegaat. Die hoeven heus mijn hand niet vast te houden. Die kunnen gerust teruggaan en ik durf heus wel alleen de praktijk van de tandarts of de winkel binnen.

Maar er komt ook een tijd dat iemand daar om vraagt. Als iemand ziek is, of stervende. En dan vraagt iemand in de ziekenhuis-kamer: je gaat toch niet weg hé? Je blijft toch nog even? Er is pijn, het einde nadert: iemand heeft graag geliefden om zich heen. Dat steunt. En dat doe je dan ook. Met liefde. Zo vraagt Jezus Zijn 3 discipelen: loop niet weg, blijf hier en waak met Mij. In dit dood'lijk uur.

Maar: zij vallen in slaap. Laten Jezus alleen. Bidden niet mee, waken niet mee. En dat, terwijl Jezus het voor hen doet. Je zou toch zeggen: als ik me nou zo voor jullie uitsloof maar jullie stellen er blijkbaar geen enkele prijs op, dan zoek je het maar uit. Dat zou ik zeker zeggen. Als ik me in het zweet werk voor iemand om voor hem een zakmes uit de sloot te halen, maar ik kom terug en hij zit te slapen dan denk ik, je bekijkt het maar. Ik dacht je een plezier te doen, maar als jij er zo weinig belang in stelt, dan laten we ding mooi liggen in de sloot. De discipelen slapen! Zo weinig belang stellen ze in wat Jezus voor hen aan het doen is. Hen verlossen van de toorn van God en hun schuld. Hen brengen tot God en tot de zaligheid. Maar ze stellen er geen enkel belang in. Ze slapen erbij. Maar Jezus zegt niet: nou goed dan, dan ga Ik niet verder meer met worstelen en strijden. Als het je toch niet interesseert, houd Ik het ook voor gezien. Nee, Jezus gaat verder, gaat door. Zo lief heeft hun zaligheid. Zo lief heeft de zaligheid van mensen, die daar zelf geen enkel belang in stellen.

Voor zulken doet Jezus het! Zich door de brandende tunnel worstelen. Voor zulken. Dan kan het ook nog voor u en jou en mij. Voor mensen die slapen als hun zaligheid op het spel staat. Mensen die als het er om gaat, in de tijd van ons leven, slapen. En niet denken aan zalig worden. Aan verlossing. Daar helemaal niet mee bezig zijn. Daar helemaal geen belang in stellen. Terwijl het erom gaat in je leven.

En het gaat er vooral om in de prediking. Daar gaat het om je zaligheid. Daar gaat het om verlossing en redding. Maar je bent er totaal niet bij. Het boeit je gedachten niet. Je trekt het je niet aan en zit je tijd uit tot het voorbij is.

Voor zulken heeft Jezus de zaligheid verworven. Helemaal alleen. Zonder enige hulp van wie dan ook. Geen mens, geen discipel zelfs heeft ook maar enige aandacht voor Hem gehad. Helemaal alleen strijdt Hij met Zijn angst en droefheid. Helemaal alleen gaat Hij die brandende tunnel in om door die tunnel heen te verwerven de vrede met God, vergeving van zonden en eeuwig leven.

Voor zulken. En wie leert zichzelf daarbij rekenen? Heere, zo één ben ik er ook. Ik laat alle gelegenheden voorbij gaan en lopen. Zo'n mens ben ik. Tien euro boeit me meer dan vergeving. Succes met sport interesseert me meer dan zalig worden. Opslag van loon doet me meer dan zalig sterven. Zo één ben ik er van nature.

Hier is uw Zaligmaker. Die het u thuisbezorgd en in de schoot werpt. En als ik aan de tafel zit dan gedenk ik dat. Dit wilde Jezus voor mij doen. Dit: Zich door die tunnel heenstrijden. Dit: Zijn angst overwinnen en Zijn droefheid doorworstelen.

In de voorbereidingsweek zoek ik zo graag geschiktheden bij mezelf. Dat ik er toch zo mee bezig ben en er ernst mee maak en er werkzaam mee ben. En zo hoop ik zo graag dat ik wat bij elkaar kan tellen en kan sprokkelen waarmee ik kan denken: ja, Hij zal het ook voor mij hebben willen doen. Ik ben het waardig. Ik heb het ernaar gemaakt. Maar juist zo ben je jezelf aan het buitensluiten. Wie het waardig denkt te zijn die is het niet. Wie waardiger denkt te zijn dan een ander die is het juist niet.

Nee, in voorbereidingsweek word ik weer keihard geconfronteerd met de bitter werkelijkheid: ik zoek niet, ik laat de tijd voorbijgaan, ik laat de zaligheid schieten voor van alles en nog wat. En alles wat er meer is in mijn leven is uit Hem en door Hem. Maar van mezelf is er alleen maar: eraan voorbijleven, veronachtzamen, dwaasheid, blindheid. Onwaardig. Voor zulken deed Ik het.

Brood en wijn zijn tekenen van zulk een liefde. Zulk een lijden, zulk een diepte. En tegelijk denk ik: dit wilde Hij voor mij doen. Voor mij. Die er niet de minste prijs op stelde. Die overal meer interesse voor had dan voor Zijn werk. En dan toch voor mij. Waarom voor mij? Ik weet het niet. Waarom voor mij? Omdat ik vroeg en worstelde en zocht? O nee. Waarom voor mij? Omdat de Vader mij aan Hem gegeven had voor de grondlegging der wereld. Daarom!

3 vertroosting

Gemeente, er is nog een element in deze woorden van de Heere Jezus. Het blijkt dat Jezus in Zijn woorden: mijn ziel is geheel bedroefd een psalm heeft aangehaald. In de weergave van de psalmen die Jezus kende was dit de verwoording van Psalm 42:6 en 13 en 43:5 "Mijn ziel buigt zich neder." Op dit moment, dat Jezus zo in nood is, geschokt, verslagen, beangst, verwoord Hij wat in Hem is met Psalmwoorden. Blijkbaar kende Jezus die Psalmen. Als Kind geleerd, als Man mee geleefd.

Wat is dat een voorbeeld. Wat is dat een voorrecht. Als je in situaties van je leven waar je geen woorden voor vindt, kunt terugvallen op Psalmwoorden. Om je uiten tegen anderen, om te bidden. En je zou niet weten hoe je het zeggen moet, maar je herkent je in Psalmwoorden. Omdat je die als kind geleerd hebt, als jongere bewaard hebt, en als oudere nog weet. En je kunt in de diepste emoties van je hart en ziel putten uit Psalmwoorden die je kent.

Aan de andere kant geeft dat aan dat ook anderen deze ervaring van Jezus in bepaalde mate hebben meegemaakt. Wat Jezus hier onnavolgbaar diep meemaakt, maken Zijn volgelingen ook mee, op afstand, maar toch. Dus: Jezus weet wat het is om verzocht te worden.

Ten eerste dit: wat gebeurt hier? Jezus is de Zoon van God, Die in Gods wegen wandelt. Het spoor van de Vader gaat. Maar...maar...God verlaat Hem juist. God wijkt van Hem. God laat Zijn gunst niet merken en geeft Zijn Zoon over. En dat maken Zijn volgelingen ook mee, of dat kan in elk geval. Dat je door Jezus gekend bent in Getsemané, Hij vond je daar in je zielsellende en zei: Ik ga verder, dan mag jij terug. Terug naar een verzoend God. Dat je wandelt in Gods wegen, met vallen en opstaan, maar met de liefde van je hart. Maar...maar....je merkt er niks meer van. Gods gunst houdt Zich in. Je bent gevoelloos en Gods gunst ervaar je niet. Niet in je hart en niet in je leven. Er is beproeving en kruis. En je ziel buigt zich neer. En je schreeuwt naar God. En de aanvechting zegt: ja, kijk maar naar je zonden, je schuld. Kijk maar, hoe veel er niet deugt. Geen wonder dat God zo ver van je is. Aanvechting. Je bent vast niet uitverkoren en je staat er helemaal buiten. En je ziel buigt zich neer en schreeuwt tot God. Je merkt zo weinig van God. Aan alle kanten door droefheid omringd. Het lijkt wel of ik de verkeerde kant op ga.

Zie daar: volgende week het Heilig Avondmaal. Vrees niet, Ik ben met u. Om ons te verzekeren dat Hij nooit laat varen wat Zijn hand begon. Dat Hij zal voeden en sterken ten eeuwigen leven. En aan Zijn tafel mag het zien: Hij zal met mij zijn. Door de diepste aanvechtingen heen. En als ik denk, ja maar misschien is God wel nooit met mij begonnen, en is het nooit wat geweest en heb ik nooit echt geloofd: dan denken we aan Kohlbrugge die zegt: of ik al ooit geloofd heb of niet, dat weet ik niet, maar als zou ik het nog nooit gedaan dan vandaag voor het eerst. "Heere, help mij, ontferm U mijner".

En Jezus weet ook wat het is om ergens voor terug te deinzen: je kunt net als Jezus eens iets meemaken of op je af zien komen waar je ook voor terugdeinst. Als je iets voor je ziet waarvan je denkt: o nee, dat niet. Dat hoef ik toch alsjeblieft niet mee te maken. Uitgeschakeld voor goed. Lichamelijk, psychisch. Nee, Heere.

Als je iets in je ontdekt waarvan je denkt: nee toch. Nee toch. Misschien blijf ik wel altijd ongetrouwd, ben ik homofiel geaard. Misschien blijven we wel altijd kinderloos, heb ik wel een levenslange aandoening. Krijg ik wel een uitslag dat ik ongeneeslijk ziek ben.

Als een geliefde sterft en je denkt aan het leven daarna. Je voelt: dat kan ik niet aan. Je deinst terug.

Je deinst ervoor terug. Je denkt: ik bezwijk, ik haal het niet, ik kom er niet door ik kom er niet gelovig door. Je mag dat echt wel zeggen tegen de Heere. Vader indien het mogelijk is, laat het dan niet komen., want ik ben zo bedroefd, zo bang, zo geschokt. En dan geeft de Heere het Heilig Avondmaal. Vrees niet. Ik geef kracht. Ik geef sterkte. Ik voed

u en sterk u. Ik geef u voorschot en voorsmaak van eeuwige vreugde en eeuwige heerlijkheid. Ik zal u thuisbrengen en doen aanzitten aan het avondmaal hierboven.

En zo geeft Hij het ook als de dood nadert. Als je zelf sterven moet. Loslaten van het leven, van geliefden. Verschijnen voor God. Vrees niet! Dat als ik moet sterven ik niet bang hoeft te zijn. Want sterven is geen brandende tunnel waarin ik omkomen zal eng een einde aan is, maar een donkere tunnel waardoorheen het licht van de overzijde gloort. Ik ga in mijn sterven het leven tegemoet. De heerlijkheid tegemoet. De hemel tegemoet. Ik hoeft niet te vrezen. Want dat deed Hij voor mij. Zijn angst is het die mij rust geeft. Zijn droefheid is het die mij vreugde geeft. Zijn strijden is dat mij de overwinning geeft. Zijn terugdeinzen is het dat mij doet uitzien en verlangen.

Amen